

ezen nincs mit tovább részletezni,
nem kell bizonygatni a dolgot, így van,
és ezzel az egész le van zárva,
ami pedig erről az árnyékról szól,
ami megnevezi és leírja, s ami
ezzel a megnevezéssel és leirással
mintegy irányt ad neki, az, természetesen,
mondta Korim, s az üres pohárral megint
figyelmeztetően jelezni próbált a pincérnek,
aki viszont, mondhatni, ennek az éjszakának
a vakító szerkezetéből lógott ki,
éspedig úgy látszott, végérvényesen,
az tehát, természetesen, mondta,
a költészet.

Jónás Tamás

MOST NEM TÖRTÉNIK SEMMI MÁS

Most nem történik semmi más, csak este
az álmok játszanak velem nehéz,
kínzó játékokat, s a csenevész
valóság megcsalva és elfelejtve

őrzi testemet, majd reggel felébreszt.
Hűséges. Csendben mindent elvisel,
s hogy én is őt, nem csal meg semmivel,
se múlttal, se jövővel, de nehéz ezt

kibirni – kimondom. És nem tudom,
hogy van-e más, mi jobb lehetne nála.
Az álmaim nagy, megbolydult világa

hová vezetne, s miféle úton?
Lenne-e hiánya, amiből lángja?
S amit *itt* kezdtem, *ott* folytathatom?

ÉVVÉGE

Halott ágyaink előtt derék őrzőnk, a szekrény vigyáz ránk,
meg két lepedő, rózsaszín szőnyeg, felettünk akaratos Isten.
Egyszemű tévénkben ülünk, és nézünk a szobára,
ahogy egyszerű székekben ülünk, és nézünk a tévére.
Ölemben kedvesem jobb lába.
Évvége.

Petri György

PROTON

Én most eltávozom,
el az élők sorából.
Hogy porként-e vagy sugárzás formájában,
ki tudja? Nincs különösebb
bizalmam a modern fizika
képszerű megfogalmazásai iránt.
Szalmai tanár úr hősiesen szembeszállt Heisenberggel,
Einstein álláspontján volt,
misperint Isten nem kockajátékos.
Kitelepített szerzetestanár lévén
lehet, hogy többet tudott nálamnál
afelől, hogy hol lakik az Úristen.
„Gyiriköm, gyiriköm – mondta nekem –,
tedd ezt szépen le.” Feszület volt a kezemben,
amivel éppen indián csatatáncot jártam.
És akkor néma csend lett. (Elfelejtettem
mondani, hogy a Jeney kocsmájában
már eléggé beszívtunk – kisfröccsök, ilyesmik.)
Szalmai tanár urat csak Protonnak hívtuk,
s játékos kedvünkben egyszer kotonokkal
aggattuk fel a physicum függesztőrácsát.
Aztán jött a történelmi jelentőségű érettségi ügy.
Sz. tanár úr arra kért föl, hogy rajzoljak
egy szinuszgörbét,
én pedig dacosan húztam egy vonalat,
és föl-le menő négyszögeket rajoltam föl:

